

مضرباب

ناظری‌ها در کانادا و لیان در لندن

گروه هنر: کنسرت شهرام و حافظ ناظری در کانادا، گروه لیان در لندن، گروه روناک در تالار وحدت و چهار کنسرتو گیتار «کامه راتا» در تالار رودکی برگزار می‌شود.

«ناگفته» ناظری‌ها در کانادا

پس از اجرای موفق تور «ناگفته» در ایران و بعد از گذشت چهار سال از آخرین کنسرت‌های بین‌المللی ناظری‌ها در کانادا که هم‌زمان با انتشار آلبوم ناگفته انجام شد، به‌زودی کنسرت استاد شهرام ناظری و حافظ ناظری به همراه بزرگان موسیقی جهان در پنج شهر کانادا به اجرا درخواهد آمد. تهیه‌کننده‌های این کنسرت‌ها که از خود سمت‌داران مراکز فرهنگی هنری کانادا هستند، چندین ماه است که تدارکات اجرای این کنسرت‌ها را در معتبرترین سالن‌های کانادا انجام داده‌اند. ناظری‌ها امیدوار هستند که با اجرای این کنسرت‌ها بتوانند اشعار مولانا را با موسیقی‌ای که تلفیقی از شرق و غرب است، به گوش جهانیان رسانده و قدم کوچکی جهت معرفی بیشتر فرهنگ و هنر باستانی و اصیل ایران بردارند.
ایسن کنسرت‌ها در تاریخ ۱۳ اکتبر از شهر اتاوا آغاز خواهد شد، در شهرهای مونترال، تورنتو و کلگری ادامه پیدا کرده و در ۲۸ اکتبر در ونکوور به پایان خواهد رسید. آلبوم «ناگفته» در ایران سال گذشته به مدت هشت ماه جزء پرفروش‌ترین‌های موسیقی بوده و همین‌طور پرمخاطب‌ترین تور کنسرت سال ۹۶ محسوب می‌شود.

گروه لیان در لندن

به گزارش خبرگزاری مهر، گروه موسیقی «لیان» پوشهر به سرپرستی محسن شریفیان ششم مرداد به حضور در جشنواره ورلدمیوزیک لندن (womad) به دبییره پیتر گابریل به اجرای برنامه می‌پردازد. در این کنسرت محمد بحرانی بازیگر و صدایشه به معرفی سؤژه‌های طنز در موسیقی جنوب ایران خواهد پرداخت. در این اجرا اکلو فرامرز و محمد بحرانی به‌عنوان خواننده، همایون نصیری و حمید اکبری به‌عنوان نوازنده‌های پرکاش و حسین تابان با نوازندگی عود و نی‌ایان محسن شریفیان را همراهی خواهند کرد. جشنواره ورلدمیوزیک لندن که برای اولین‌بار در سال ۱۹۸۲ با حضور ۲۷ کشور آقا به کار کرد، با هدف کشف جهان بدون مرز و معرفی فرهنگ، موسیقی و هنر در کشورهای مختلف دنیا علاوه بر لندن، در ۲۷ نقطه جهان از جمله لوبونی، استرالیا، اتریش، کانادا، آمریکا، یونان و فرانسه برگزار شده است. این جشنواره از روز ۲۶ تا ۲۸ جولای مصادف با ششم تا هشتم مرداد در منطقه شارلوتن‌پارک در نزدیکی مال‌بازی لندن میزان دوستدارن موسیقی است. در کنار این گردهمایی جهانی، نمایشگاهی برای معرفی غذاهای کشورهای مختلف به نام «لعم دنیا» نیز وجود دارد که برخی از هنرمندان، غذاهای سنتی کشورشان را در غرفه‌هایی ارائه کرده و به فروش می‌رسانند. دبیرخانه این جشنواره درباره حضور محسن شریفیان نوشته است: «علاقه‌مندی به مطالعه و پژوهش در زمینه موسیقی منطقه‌اش او را به یکی از بهترین هنرمندان جهان بدل کرده است. تعهد شریفیان به موسیقی منطقه‌اش و حمایت از مردم ایران تأمل‌انگیز و الهام‌بخش است. گروه پرانرژی لیان پوشهر یک چشم‌انداز جذاب برای این فستیوال است که با کاریزما و نوازندگی خیره‌کننده شریفیان، گروه‌های موسیقی را تحت‌تأثیر قرار خواهد داد. از خصوصیات مهم این گروه، اجرای موسیقی سنتی منطقه پوشهر واقع در جنوب‌غربی ایران، بداهه‌نوازی، سولوهای زیبا و اجرای شاد، موزون و هماهنگ است.»گروه «لیان» که در تاریخ ۲۹ جولای (هفتم مرداد) در لندن و در تاریخ ۳۱ جولای (هشتم مرداد) در منچستر نیز روی صحنه خواهد رفت.

روناک در تالار وحدت

گروه موسیقی روناک با پوشش اقوام مختلف ایران متشکل از خانم‌ها و آقایان به اجرای آواهای مناطق مختلف ایران می‌پردازد. گروه روناک در تا:ترین کنسرت خود با تلفیقی از موسیقی سنتی محلی نواحی ایران با حمایت مؤسسه فروغ فلق روی صحنه می‌رود. روناک به سرپرستی کیوان علی‌محمدی این‌بار با اجرای قطعاتی جدید از موسیقی نواحی و بین‌الملل روز چهارشنبه دهم مرداد ماه کنسرت خود را در تالار وحدت برگزار می‌کند. در این کنسرت کیوان علی‌محمدی و سعید اسماعیل‌زاده خوانندگان گروه روناک را تشکیل می‌دهند. علی‌محمدی از دو سوپرایز ویژه این کنسرت که از ساعت ۲۱:۳۰ روز ۱۰ مرداد در تالار وحدت برگزار می‌شود، خبر داده است.

۴ کنسرتو گیتار «کامه راتا» در تالار رودکی

چهار کنسرتو گیتار «کامه راتا» به رهبری کیوان میرهادی ۱۰ مرداد ماه ساعت ۲۱ در تالار رودکی اجرا می‌شود. در این کنسرت آثاری از آنتونیو ویوالدی، سی‌مونه اینارللی، آنتون کارلسنی آبریل و خاوین رودریگو نواخته می‌شود. سوبلیست‌های این اجرا؛ شاهین قلی‌زاده، شایان قضاوی، حسین مصدق و کیوان میرهادی هستند که همگی دارای تحصیلات آکادمیک موسیقی بوده و اجراهای متعددی داشته‌اند. کنسرتو لفظی باستانی و اصلا به معنای مقابله و تعقیب و گریز یک نوازنده در برابر ارکستر است و در میانه همههمه سؤال و جواب‌ها و تنش‌های این دو، آهنگی مطلوب با فرمی بدیع شکل می‌گیرد. دیالوگ پادشده مربوط به سده هجدهم (روا و بافت مینیاتوری و غنی و بدون گرافه‌گویی ایتالیا (در کنسرتو ماژور ویوالدی) است. علاقه‌مندان برای تهیه تلیت می‌توانند به سایت ایران‌کنسرت مراجعه کنند.

هنر

به پیشواز دومین اکران اینترنتی فیلم «توران میرهادی»

«توران خانم» برکت داشت

فرانک آرتا

چنین هم شد. حالا هم اکران دوم اینترنتی در دستور کار کارگردانان فیلم «توران خانم» گرفته است. به همین مناسبت یادداشتی مشترک از سوی رخشان بنی‌اعتماد و مجتبی میرتهماسب در اختیار این سرزمین خواهید دید. از همان ابتدا رخشان بنی‌اعتماد و مجتبی میرتهماسب قصد داشتند با به‌کارگرفتن ایده‌ای نو، فیلم «توران خانم» را در فضای اینترنت، هم‌زمان در داخل و خارج از کشور اکران کنند و تمام درآمد حاصل از فروش بلیت این اکران را در اختیار «شورای کتاب کودک» و «فرهنگنامه کودکان و نوجوانان» قرار دهند که بود که حتی سال گذشته که شش فیلم سری

سیاست‌ها، به فیلم و فیلم‌سازی که موضعی وارونه

اتخاذ کرده است برچسب اپوزیسیون می‌زنند. در این میان البته اقلیتی هم وجود دارند که مسائل را این‌قدر سیاه و سفید نمی‌بینند و در تایید و تکذیب دو سوی ماجرا، از تحلیل روابط پشت‌پرده و منافع حامیان و سازندگان غافل نمی‌شوند. باین‌حال حتی در این مورد که رفت‌وآمد زیادی بین دو سر قطب جریان دارد، زمین بازی در تصور بسیاری از این اقلیت اغلب روشنفکر، همچنان محدود به همان دو قطب دولت/ اپوزیسیون است. تفاوت در اینجاست که در ذهن این اقلیت، تعدادی از فیلم‌ها ممکن است خصیصه‌های متناقضی را در بازی بین دو قطب بروز دهند.

در اینجا ممکن است برای خواننده این سؤال پیش بیاید که چگونه با وجود تناقضات درون‌سیستمی و چندپارگی اپوزیسیون، دوقطبی سازوکار هم موجب شده الگوهای سیاسی برای مستندسازان و فیلم‌سازان تحت این عناوین شکل بگیرد و از گروهی از آنها به‌عنوان مستندساز اجتماعی یا سیاسی نام برده و حتی تقدیر شود. به‌این‌ترتیب در ظاهر گویا تکلیفمان با واژگانی مانند «سیاسی» یا «اجتماعی» روشن است، اما اگر بخواهیم قدری دقیق‌تر به موضوع نگاه کنیم می‌بینیم که با محدودکردن دلالت این واژگان به اشکال مشخص و تعین‌یافته‌ای از کنش‌ها و روابط، بخش زیادی از آنچه می‌تواند به‌واقع «سیاسی» یا «اجتماعی» نامیده شود را طرد و انکار کرده‌ایم. درعوض آنچه تحت این عناوین باقی مانده همان چیزی است که خشنی و بی‌خطر و از پیش در مسیرهای خاصی هدایت شده است؛ به‌عنوان مثال تصور محلی و حتی جهانی از مستند اجتماعی، چیزی بیش از معضل‌نگاری اجتماعی نیست که قرار است تصویر قربانی (اکثرا خام‌روانه‌ای) گرفتار در چنبره جنگ و بیماری را به ما عرضه کند تا عده‌ای را در این سو و آن‌سوی دریاها به حمایت از این قربانی ترغیب کند. آنچه در این تصویرسازی‌ها قدرت خود را به رخ می‌کشد گفتمان حقوق بشر است که نیازمند تصویر قربانی از یک طرف و افراد خَبر و مؤسسات خبریه (اکثرا اروپایی) از طرف دیگر است؛ گفتمانی که چشم‌پسته آن را همچون تنها راه‌حل دفع شر از جهان پذیرفته‌ایم. باین‌حال احتمالا تعداد کمی از ما به‌موازات تاکید بر نقش مثبت حقوق بشر در احقاق برخی حقوق اولیه، به نقش‌کلیدی آن در سیاست‌زدایی از روابط فرامنطقه‌ای و تثبیت جایگاه‌های فرادستی و فرودستی کشورها اندیشیده‌ایم.

مشابه همین برداشت در مورد مستند سیاسی هم وجود دارد. چه در عرصه محلی و چه در عرصه جهانی عموما وقتی صفت سیاسی به یک مستند که در مورد جامعه‌ای خاص ساخته شده اطلاق می‌شود، تصور غالب آن است که با فیلمی روبه‌روسیم در تایید یا نفی سیاست‌های رسمی آن جامعه یا کشور. نمی‌توان انکار کرد این تصور در رابطه‌ای بازخوردی با محتوای مستندهایی که سیاسی نامیده می‌شوند تثبیت و تقویت شده و تمایزات این فیلم‌ها هیچ‌گاه به شکلی نبوده است که چنین تصویری را به‌طورکلی باطل کنند. اگر کشور خودمان را در نظر بگیریم، مخالفان سیاست‌های رسمی در داخل یا خارج کشور به فیلمی که چنین سیاست‌هایی را تایید می‌کند، فیلم تبلیغاتی- دولتی می‌گویند و موافقان این-

هماندسازی‌ها را به‌وضوح می‌توان در مستندهای سیاسی که از کانال‌های ماهواره‌ای فارسی‌زبان نمایش داده می‌شوند یا در جشنواره‌های سینمایی خارج از ایران مورد توجه قرار می‌گیرند مشاهده کرد. از طرفی پدیده هماندسازی را عینا درباره مستندهای سیاسی که در داخل تولید می‌شوند، هم می‌توان ردیابی کرد. اغلب این فیلم‌ها فارغ از آنکه درباره شخصیت یا واقعه خاص سیاسی هستند، در همان زمینی بازی می‌کنند که سوییهِ دیگرش مستندها یا گزارش‌های ماهواره‌ای کانال‌های فارسی‌زبان است. به این ترتیب که فیلم‌ها بسته به نهاد تولیدکننده‌شان یا پاسخی مستقیم به مفهوم‌سازی‌ها و ارزش‌گذاری‌های سلبی بازیگران مقابل‌اند یا به شکلی معکوس درصدد طراحی حمله‌های مبتکرانه به زمین دیگرند. اگر دقت کرده باشیم، این حملات و پادحملات در سال‌های اخیر از آن شکل زمخت و بدقواره به اشکالی نرم تبدیل شده‌اند که مفهوم‌سازی‌ها را از دل بازسازی‌های زندانه تاریخ پی می‌گیرند.

تا اینجا هر آنچه گفته شد، به سیاست (Politics) در مقام شکلی از نظم و هم‌زمان، گونه‌ای از طرد می‌پرداخت. روشن است در این مفهوم فراگیر از سیاست، هنر سیاسی به شکل عام و مستند سیاسی به شکل خاص نمی‌تواند باشد. مستند سیاسی به شکل خاص نمی‌تواند در جبهه به‌ظاهر دولتی و چه به‌ظاهر اپوزیسیون عبور کنیم و به شیوه‌های دیگری از ساماندهی اجتماعی که می‌تواند برساننده سؤژه سیاسی باشد، بپنیدیشیم. تفسیر «ژاک رانسیر» از «سیاست» به اتناگوئیسمی چشم دارد که نظم موجود را در مقام نوعی «اجماع» (Consensus) به چالش می‌کشد و «اختلاف» (Dissensus) را جانشتن می‌د. «اجماع» فارغ از آنکه در جبهه حاکمیت باشد یا اپوزیسیون، به شکلی تمامیت‌خواهانه تلاش دارد تمام گونه‌های فرضی کنش‌ها و رفتارهای سیاسی را رمزگذاری و از آن خود کند. به‌همین‌دلیل هم تنها راه دستیابی به اشکال تازه مقاومت گذر از هرگونه اجماع ساختگی در هر دو سوی قطب و به شیوه‌های آساندهی است که افراد و گروه‌ها را به‌گونه‌ای ظاهری کانالیزه و از آنها به شکلی ناملموس بهره‌کشی می‌کند.

به این اعتبار سیاست، چه از نوع دولتی و چه از نوعی که اپوزیسیون نامیده می‌شود، وابسته به اشکال خاصی از نظم‌بخشی، طرد و سرکوب است که دولتی‌بودن یا نبیودن موضوعی در این ماهیت ایجاد نمی‌کند و در این موضوعی خاص تفاوت چندانی هم در جغرافیاهای مختلف به چشم نمی‌خورد. علت آن است که سیاست هریک از دو قطب دولت/اپوزیسیون به شکل سلبی و به واسطه تأثیر قطب دیگر ایجاد و احیا می‌شود و این میدانی است که کاملا از طرف حامیان هر دو قطب از پیش رمزگذاری شده است. به‌همین‌دلیل با وجود آنکه در اغلب نقاط جهان چیزی همگن به‌عنوان دولت و اپوزیسیون دولت وجود ندارد، تصور همگن‌بودن هریک از دو قطب به واسطه تولیدات هنری در این میدان‌های رمزگذاری‌شده است که شکل می‌گیرد. پیامد این رمزگذاری، نوعی هماندسازی آشکار در اشکال به‌ظاهر، مقاومت است که به حوزه فیلم و سینما هم محدود نمی‌شود. این‌گونه

از مخاطب هدف برسانیم که در سینمای مستند ایران کم‌تظیر بوده است. اما به برکت «توران خانم»، نخستین اکران اینترنتی فیلم یا گرفت و شد راه‌حل جدیدی برای اکران فیلم‌های فرهنگی و مستقل و ارتباطی بی‌واسطه و هم‌زمان با مخاطب علاقه‌مند در سراسر جهان؛ سینما به خانه‌ها راه پیدا کرد و نمایش‌های گروهی در مکان‌های مختلف، شکلی جدید از سینما را رقم زد. در فاصله یک هفته نمایش آنلاین که از ۲۶ خردادماه و هم‌زمان با روز تولد خانم میرهادی شروع شد، ۱۳٬۳۰۵ بلیت در داخل و خارج از ایران فروخته شد که حدود نیمی از درآمد آن بابت سهم سایت‌های عامل فروش بلیت و نمایش فیلم و نیز هزینه‌های اجرایی و تبلیغات، کسر شد و عواید خالص ۷۰/۱۴۱/۴۰۰ تومان را برای «شورای کتاب کودک» و «فرهنگنامه کودکان و نوجوانان» ایجاد کرد که طبق وعده صاحبان اثر در تاریخ شانزدهم تیرماه جاری مستقیما در اختیار هیئت‌مدیره این دو نهاد قرار گرفته است.

همین انگیزه و تقاضای بیش از اندازه برای اکران دوباره فیلم، ما را بر آن داشت تا دومین اکران اینترنتی فیلم را برای ۲۰ تا ۳۱ مردادماه (۱۱ تا ۲۲ آگوست ۲۰۱۸) برنامه‌ریزی کنیم تا هم راهی باشد برای گسترده‌ترکردن اندیشه‌های توران میرهادی و هم بهانه‌ای باشد برای حمایت مخاطبان از نهادهای کودک‌کی ایران. و در این اکران دوباره، چشم‌به‌راه اعتماد دوباره و حمایت چندباره شما تماشاگران فیلم هستیم».

تأملاتی درباره مفهوم «سیاست» در فیلم‌های مستند سیاسی

مستندسازی و مواجهه با واقعیت است. اگر به این تفسیر دقیق شویم، درمی‌یابیم که تاکید «رانسیر» بر نوعی بازمفهوم‌سازی و بازارزش‌گذاری روابط و پدیدارهای اجتماعی است. در واقع «رانسیر» در پس «سیاست»، بر جنبه‌ای از واقعیت تاکید دارد که تا چندی پیش کاملا از حیطه مباحث نظری مرتبط با بازنمایی پنهان مانده بود و در یکی، دو دهه اخیر و تنها به واسطه اعتراض گروه‌های فرودست در جوامع مختلف، به آن توجه شده است. این جنبه از واقعیت همان جنبه مفهومی است که تاکید دارد واقعیت علاوه بر صورت چیزها، مفاهیم و ارزش‌های اجتماعی آنها را نیز شامل می‌شود. دقیقا به همین دلیل هم گفتمان‌های قدرت بیشترین نقش را در ساخت واقعیت ایفا می‌کنند. این گفتمان‌ها با کنترل محسوس و نامحسوس اشکال مختلف بازنمایی و نفوذ در شبکه‌های تولید و توزیع روایات در جامعه که فیلم مستند هم یکی از آنهاست، تلاش می‌کنند منافع خود و گروه‌های اجتماعی همسوی خود را برآورده کنند و این همان نظم پلیسی اشاره‌شده «رانسیر» است.

بنابراین، همان‌طوری که در نظر «رانسیر»، سیاست چیزی جز بازخوانی و بازرمگذاری روابط درونی این نظم به ظاهر طبیعی نیست، مستند سیاسی نیز چیزی جز بازخوانی انتقادی همین نظم با استفاده از ابزار سینما و اقتضانات خاص آن نیست. یکی از مواردی نیز که نظم پلیس چه در سوی حاکمیت و چه در سوی اپوزیسیون بر آن تاکید دارد، فرض گریزناپذیری بازی هنرمند/مستندساز در زمین حاکمیت/اپوزیسیون است. به همین دلیل، هنرمند تنها از طریق نفی این دوقطبی و قواعد بازی آن می‌تواند نظم موجود را به چالش کشیده و سیاست را در معنای تازه آن پی بگیرد. در این تفسیر تازه از مستند سیاسی، «سیاسی‌بودن» به‌مثابه گونه‌ای مقاومت، پیوند تاکتیکی با نفی هر شکل طبیعی فرض‌شده‌ای از اجماع دارد و این به معنای مداخله مستقیم فیلم‌ساز در واقعیت برساخته مقابل دوربین است. ازاین‌رو، مستند سیاسی اگر قرار است خارج از دایره تنگ رمزگذاری‌ها قرار گیرد، باید برخلاف رویکرد پوزیتیویستی و مشاهده‌محور مستندهای سیاسی مرسوم، به‌عنوان گونه‌ای اکتیویسم شناخته شود. در این حالت، روشن است سنجش عیار این مستندها، دیگر داوری‌های زیبایی‌شناختی و جشنواره‌های بین‌المللی نخواهد بود، بلکه عیار این فیلم‌ها به واسطه نقش آنها در تغییرات و اصلاحات اجتماعی و ساخت سؤژه‌های جدید سیاسی استجده می‌شود.

در پایان، ذکر این نکته ضروری است که آنچه گفته شد، تنها مدخلی است بر بحثی گسترده و پیچیده درباره مستند و اساسا هنر سیاسی که لازم است بیش از این ابعاد مختلف آن بررسی شود؛ هرچند پیش از این نیز نگارنده به همراه برخی از استادان علوم اجتماعی و در قالب ترم مستند جامعه‌شناختی، به تبیین نظری برخی از مواردی که در این نوشته به آنها اشاره شد، پرداخته است.

پژوهشگر مطالعات بینارشته‌ای فیلم و هنر معاصر و مدیرگروه رخداد تازه مستند پی‌نوشت:

۱- پارادوکس‌های هنر سیاسی، ژاک رانسیر، اشکان صالحی، چاپ اول۱۳۹۷، نشر بنگاه، ص ۲۰

زیر آسمان فیروزهای

سیدضیاء دری در انتظار پیوند کبد

گروه هنر: سیدضیاءالدین دری، کارگردان تلویزیون و سینما، در بخش آی‌سی‌یوی بیمارستان بوعلی‌سینا در انتظار پیوند کبد است. نوید دری، فرزند این کارگردان سینما، درباره وضعیت جسمانی پدرش به خبرنگار مهر گفت: «پدرم هم‌اکنون در بیمارستان بوعلی‌سینای شیراز بستری و منتظر است تا هر لحظه برای پیوند کبد وارد اتاق عمل شود». او ادامه داد: «حال عمومی سیدضیاءالدین دری خوب است و از لحاظ توانایی جراحی جسمانی و روحی نیز از وضعیت خوبی برخوردار است». دری در پایان عنوان کرد: «پدرم اکنون در بخش آی‌سی‌یوی داخلی پیوند کبد در بیمارستان بوعلی‌سینا بستری است و در حالت انتظار قرار دارد تا هرگاه کبد مورد نیاز او یافت شد، این پیوند انجام شود».

تنفس آماده نمایش شد

گروه هنر: ساخت فیلم کوتاه «تنفس» به تهیه‌کنندگی و کارگردانی فرشید ایوبی‌نژاد در تهران به پایان رسید. این فیلم که به‌تازگی تدوین آن به پایان رسیده، آخرین ساخته ایوبی‌نژاد به نویسندگی نادر ساعی‌ور است. «تنفس» روایت زندگی سخت چند کارگر ساختمانی است که به اتفاقات طول فیلم زندگی یکی از آنها تحت‌الشعاع قرار می‌گیرد. این فیلم به‌زودی در جشنواره‌های خارجی به نمایش درمی‌آید. ایوبی‌نژاد آموخته کارگردانی سینماست و پیش از این تجربه ساخت پنج فیلم کوتاه، هفت مستند، دستیار کارگردانی یک فیلم بلند و تصویربرداری چند مستند، سریال و فیلم کوتاه را در کارنامه هنری خود دارد.

هیئت علمی همایش «سینما در عصر دیجیتال» منصوب شدند

گروه هنر: اعضای هیئت علمی نخستین همایش «سینما در عصر دیجیتال» با حکم روح‌الله حسینی، دبیر همایش و مدیر مدرسه ملی سینما، منصوب شدند. محمدعلی حسین‌نژاد، اکبر عالمی، شیوا مقاللو، فاطمه حسینی‌شکیب، توجرح منصوری و هادی خانیکی، شش عضو هیئت علمی این همایش هستند که از ۲۱ تا ۲۳ آبان ۱۳۹۷ برگزار می‌شود. مدرسه ملی سینمای ایران همایش «سینما در عصر دیجیتال» را با هدف ارزیابی و تجمیع تجربیات علمی در حوزه‌های گوناگون مرتبط با سینما در عصر دیجیتال و بهره‌گیری از مطالعات صورت‌گرفته در عرصه فناوری‌های نوین و همچنین با همکاری و مشارکت صنوف سینمایی، مؤسسات تابعه سازمان سینمایی، مراکز علمی و دانشگاهی کشور و نهادهای فرهنگی و هنری و آموزشی فعال در حوزه فیلم و سینما برگزار می‌کند.

آرش عباسی مدیر هنری جشنواره «افق‌های ایران» در ایتالیا شد

گروه هنر: آرش عباسی، نویسنده و کارگردان ایرانی، به‌عنوان مدیر هنری اولین جشنواره فیلم‌های کوتاه «افق‌های ایران» در ایتالیا منصوب شد. جشنواره فیلم‌های کوتاه «افق‌های ایران» (Orizzonti dell'Iran) توسط انجمن فرهنگی ایتالیایی- ایرانی «الفا» با همکاری سازمان فرهنگی «CoopCulture» در شهر رم، پایتخت ایتالیا، برگزار می‌شود که آرش عباسی، نویسنده و کارگردان ایرانی، به‌عنوان مدیر هنری این جشنواره منصوب شده است. این جشنواره قرار است ۱۷ و ۱۸ مردادماه (۸ تا ۹ آگوست) برگزار شود و در آن آثار برگزیده سینمای ایران در «Palazzo Merulana» شهر رم به نمایش درآید.

انتصاب سرپرست بنیاد «روایت فتح»

گروه هنر: سرپرست بنیاد فرهنگی «روایت فتح» با حکم غلام‌حسین غیب‌پرو، فرمانده سازمان بسیج مستضعفین، منصوب شد. طبق این حکم، «محمد حبیبی» که هم‌اکنون مدیر گروه هنرهای نمایشی «روایت فتح» نیز هست، با حفظ سمت، سرپرستی بنیاد فرهنگی روایت فتح را در عهده‌دار می‌شود. پیش از حبیبی، احسان محمدحسینی، رئیس فعلی سازمان فرهنگی- رسانه‌ای «اوج»، عهده‌دار این مسئولیت بود که چندی پیش استعفا کرد.